

Životopis armádního generála Tomáše Sedláčka

Narodil 8. ledna 1918 ve Vídni v rodině aktivního důstojníka rakouské armády. Po pádu Rakousko-Uherska se rodina přestěhovala zpět do Čech.

Po maturitě na vinohradské reálce v roce 1935 nastoupil dobrovolně vojenskou presenční službu. Po jejím absolvování byl v roce 1937 přijat ke studiu na Vojenské akademii v Hranicích, kterou jako jeden z nejlepších ukončil v létě 1938 a v hodnosti poručíka dělostřelectva nastoupil službu u dělostřeleckého pluku 104 v Hradci Králové.

Po okupaci a rozpuštění československé armády krátce působil na Okresním úřadu v Jilemnici a počátkem roku 1940 se rozhodl k odchodu do zahraničí. „Balkánskou cestou“ se v květnu 1940 dostal k naší zahraniční armádě do Francie a po jejím pádu do Velké Británie. Zde až do léta 1944 sloužil u dělostřeleckých jednotek čs. a britské armády. Poté byl převelen do Sovětského svazu. Jako náčelník štábu dělostřelectva 2. čs. samostatné paradesantní brigády se zúčastnil bojů na Dukle. Dne 7. října 1944 odletěl na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Poslední válečnou zimu prožil ve slovenských horách.

V létě 1945 nastoupil, již v hodnosti majora dělostřelectva, jako profesor bojové zdatnosti na Vojenské akademii v Hranicích. V letech 1946–1948 absolvoval Vysokou školu válečnou v Praze. Po krátkém působení ve štábu 11. pěší divize v Plzni (1948–1949) až do svého zatčení v únoru 1951 přednášel týlové zabezpečení na bývalé válečné škole.

Zatčen a souzen byl v souvislosti s vykonstruovanou „protistátní skupinou Irena“. V létě 1952 jej Státní soud poslal do vězení na doživotí. Prošel hradčanským „Domečkem“, věznicemi v Praze na Pankráci, ve Valdicích, na Mírově a v Leopoldově. Od roku 1953 až do propuštění v květnu 1960 byl vězněn v uranovém lágru Bytíz na Příbramsku. Po propuštění v rámci amnestie v roce 1960 pracoval jako dělník a později jako projektant. V roce 1973 odešel do důchodu.

Po roce 1989 byl plně občansky i profesně rehabilitován a postupně povýšen až do hodnosti armádního generála ve výslužbě. Aktivně se podílel na rehabilitacích zahraničních vojáků, počátkem 90. let stanul v čele Sdružení zahraničních vojáků – Západ a poté jej zvolili prvním předsedou obnovené Československé obce legionářské a posléze i jejím čestným předsedou.

Za zásluhy mu byly mimo jiné uděleny státní vyznamenání Řád M. R. Štefánka a Řád T. G. Masaryka. Za statečnost v boji obdržel dvakrát Čs. válečný kříž 1939 a Čs. medaili Za chrabrost. Byl nositelem řady zahraničních vyznamenání, a také nejvyšších vyznamenání Ministerstva obrany.

Koncem 90. let odešel ze zdravotních důvodů ze všech veřejných funkcí, ale veřejného života se i nadále aktivně zúčastňoval.

V pondělí 27. srpna 2012 ve věku 94 let zemřel v Praze.